Чого ця мить така окрема?
Ой, згадко така люба, мила!
Поцілував кресалом кремінь,
Аж іскри полетіли.

І рідним чимсь, старим, чумачим,
Запахла гостро ватра,
Виходить місяць — знає, бачить,
Що час на срібну варту.

Де вмерла ватра злотна, перша,—
Червоне гасне море.
І хоче світло те задержать
В примерклім люстрі Горинь.

1923 — 1926